२०७१ जेष्ठ १९ सोमबार ०२-०६-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– अवगुणहरूलाई निकाल्ने पूरा पुरुषार्थ गर, जुन गुणको कमी छ त्यसको हिसाब-किताब राख, गुणहरूको दान गऱ्यौ भने गुणवान् बन्नेछौ ।"

प्रश्नः– गुणवान् बन्नका लागि कुनचाहिँ पहिलो मुख्य श्रीमत मिलेको छ ?

उत्तरः– मीठा प्यारा बच्चाहरू– गुणवान् बन्नको लागि १. कसैको पनि देहलाई नहेर । आफूलाई आत्मा सम्झ । एक बाबाले भनेको सुन, एक बाबालाई देख । मनुष्यमतलाई नहेर । २. देह-अभिमानको वश भएर यस्तो कुनै चालचलन (एक्टिविटी) नहोस् जसबाट बाबाको वा ब्राह्मण कुलको नाम बदनाम होस् । उल्टो चलनवाला गुणवान् बन्न सक्दैनन् । उनीहरूलाई कुल कलंकित भनिन्छ ।

ओम् शान्ति । (बापदादाका हातमा मोतीका फूल थिए) बाबाले साक्षात्कार गराउनुहुन्छ, यस्तै सुगन्धित फूल बन्नु छ । तिमी बच्चाहरूलाई थाहा छ, जानेका पनि छौ, अवश्य पनि हामी फूल बनेका थियौं । गुलाबका फूल, मोतीका फूल पनि बनेका थियौं अथवा हीरा पनि बनेका थियौं, अहिले फेरि बनिरहेका छौं । यो हो सत्य, पहिला त थियो झुटो । झुटै झुटो, रत्तिभर पनि सत्य थिएन । अहिले तिमी सच्चा बन्छौ त्यसैले सच्चामा सबै गुणहरू पनि हुनुपऱ्यो । जति जसमा गुण छन्, त्यत्ति अरूलाई पनि दान दिएर आफूसमान बनाउन सक्दछ । त्यसैले बाबाले बच्चाहरूलाई भनिरहनुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, चार्ट राख आफ्ना गुणहरूको । मभित्र कुनै अवगुण त छैन ? मभित्र कुनचाहिँ दैवी गुणको कमी छ ? दिनहुँ रातमा आफ्नो चार्ट चेक गर । दुनियाँका मानिसहरूको कुरा अलग्गै हो । तिमी अहिले मनुष्य त होइनौ नि । तिमी हौ ब्राह्मण । हुन त सबै मनुष्य नै हुन् । तर हरेकको गुणमा, चालचलनमा फरक पर्छ । मायाको राज्यमा पनि कुनै-कुनै मनुष्य धेरै राम्रा गुणवान् हुन्छन् तापनि बाबालाई चिन्दैनन् । धेरै धार्मिक प्रवृत्तिका (रिलिजियस माइन्डेड) हुन्छन्, नरम दिलका हुन्छन् । दुनियाँमा त मनुष्यहरूमा गुणहरूको विविधता (भेराइटी) हुन्छ । फेरि जब देवता बन्छन् भने दैवी गुण त सबैमा हुन्छ । तर पढाइको कारण पद कम हुन्छ । एकातिर पढ्नु छ, अर्कोतिर अवगुण पनि निकाल्नु छ । यो त बच्चाहरूले जानेका छन्– हामी सारा दुनियाँबाट भिन्न छौं । यहाँ एकै ब्राह्मण कुलका बसेका छन् । शूद्र कुलमा हुन्छ मनुष्यमत । ब्राह्मण कुलमा हुन्छ ईश्वरीय मत । सबैभन्दा पहिला तिमीलाई बाबाको परिचय दिनु छ, तिमीले बताउँछौ फलानाले विवाद गर्छ । बाबाले सम्झाउनुभएको थियो, लेखिदेऊ हामी ब्राह्मण अथवा बी.के. छौं ईश्वरीय मतमा तब सम्झनेछन्– यो भन्दा उच्च त कोही पनि छैन । सबैभन्दा उच्च हुनुहुन्छ भगवान्, त्यसैले हामी उहाँका बच्चाहरू पनि उहाँकै मतमा छौं । मनुष्य मतमा चल्दैनौं, ईश्वरीय मतमा चलेर हामी देवता बन्छौं । मनुष्य मत बिल्कुलै छोडिदिन्छौं । फेरि तिमीसँग कसैले पनि विवाद गर्न सक्दैन । कसैले यो कहाँ सुन्यौ, कसले सिकायो भन्छ भने तिमीले भन्नेछौ– हामी छौं ईश्वरीय मतमा । प्रेरणाको कुरा होइन । बेहदका पिता ईश्वरबाट मैले जानेको हुँ । भन, भक्ति मार्गका शास्त्रमतमा त हामी धेरै समयसम्म चल्यौं । अहिले हामीलाई प्राप्त भएको छ ईश्वरीय मत । तिमी बच्चाहरूले बाबाकै महिमा गर्नुपर्छ । सबैभन्दा पहिला बुद्धिमा राख्नु छ, म ईश्वरीय मतमा छु । मनुष्य मतमा म चल्दिनँ, सुन्दिनँ । ईश्वरले भन्नुभएको छ– नराम्रो नसुन, नराम्रो नहेर... मनुष्य मत । आत्मालाई हेर, शरीरलाई नहेर । यो त पतित शरीर हो । यसलाई के हेर्नु छ र, यी आँखाबाट यो शरीर नहेर । यो शरीर त पतितै पतित छ । यहाँको यो शरीर त सुध्रिदैन, अझ पुरानो हुनेछ । दिन-प्रतिदिन सुध्रिन्छ आत्मा । आत्मा नै अविनाशी छ त्यसैले बाबा भन्नुहुन्छ नराम्रो नहेर । शरीरलाई पनि हेर्नु छैन । देहसहित देहका जति पनि सम्बन्ध छन्, तिनीहरूलाई बिर्सिनु छ । आत्मालाई हेर, एक परमात्मा बाबाले भनेको सुन, यसैमा मेहनत छ । तिमीले महसुस गर्छौ यो ठूलो विषय हो । जो होशियार छन्, उनीहरूलाई पद पनि त्यति नै उच्च प्राप्त हुनेछ । सेकेण्डमा जीवनमुक्ति प्राप्त हुन सक्छ । तर यदि पूरा पुरुषार्थ नगर्ने हो भने सजाय पनि धेरै खान पर्नेछ ।

तिमी बच्चाहरू अन्धाको लट्ठी बन्छौ, बाबाको परिचय दिनका लागि । आत्मालाई देखिँदैन, अनुभव गरिन्छ वा जानिन्छ । आत्मा कति सानो छ । यो आकाश तत्त्वमा हेर मनुष्यले कति स्थान लिन्छ । मनुष्य त

२०७१ जेष्ठ १९ सोमबार ०२-०६-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

आउँदै जाँदै गरिरहन्छन् । आत्मा कहाँ आउने-जाने गर्छ र ? आत्माको कति सानो स्थान होला ! विचार गर्ने कुरा हो । आत्माहरूको समूह हुन्छ । शरीरको तुलनामा आत्मा कति सानो छ, त्यसले कति सानो स्थान लिन्छ । तिमीलाई त रहनका लागि धेरै स्थान चाहिन्छ । अहिले तिमी बच्चाहरू विशाल बुद्धिका बनेका छौ । बाबाले नयाँ कुरा सम्झाउनुहुन्छ, नयाँ दुनियाँका लागि । बताउनेवाला पनि नयाँ छन् । मनुष्यले त सबैसँग कृपा माग्छन् । आफूसँग तागत छैन, जसले आफूलाई कृपा गर्न सकोस् । तिमीलाई तागत मिलेको छ । तिमीले बाबाबाट वर्सा लिएका छौ, अरू कसैलाई पनि दयावान् (रहमदिल) भनिदैन । मनुष्यलाई कहिल्यै देवता भन्न सकिदैन । दयावान् एक बाबा मात्रै हुनुहुन्छ, जसले मनुष्यलाई देवता बनाउनुहुन्छ । त्यसैले भन्ने गर्छन्– परमपिता परमात्माको महिमा अपरम्पार छ, त्यसको कुनै सीमा (पारावार) छैन । बाबाले जुन नयाँ दुनियाँ बनाउनुहुन्छ त्यसमा सबै कुरा नयाँ हुन्छ । मनुष्य, पशु, पंक्षी सबै सतोप्रधान हुन्छन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ– तिमी उच्च बन्छौ अनि तिम्रो फर्निचर आदि (साज-समान) पनि त्यस्तै उच्च हुन्छ भनेर गायन गरिएको छ । बाबालाई पनि भन्छन्– उच्च भन्दा उच्च, जसबाट विश्वको बादशाही प्राप्त हुन्छ । बाबाले स्पष्ट भन्नुहुन्छ– मैले हत्केलामा स्वर्ग लिएर आउँछु । उनीहरूले हत्केलाबाट केसर आदि निकाल्छन्, यहाँ त पढाइको कुरा छ । यो हो सच्चा पढाइ । मैले पढिरहेको छु भन्ने तिमीले सम्झन्छौ । पाठशालामा आएका छौं, पाठशालाहरू तिमीले धेरै खोल्यौ भने तिम्रो चालचलन पनि देख्नेछन् । कसैले उल्टो चलन चले भने नाम बदनाम गरिदिन्छन् । देह-अभिमानीको चालचालन नै अर्कै हुन्छ । देखिन्छ– यस्तै चलन हुने हो भने फेरि सबैमाथि कलंक लाग्नेछ । सम्झन्छन्– यिनको चालचलनमा कुनै परिवर्तन भएन भने त बाबाकै निन्दा गराए नि ! समय लाग्छ । सारा दोष त्यसैमाथि आउँछ । चालचलन धेरै राम्रो हुनुपर्छ । तिम्रो चरित्र सुधार हुनमा कति समय लाग्छ । तिमीले बुझ्दछौ– कसैकसैको चरित्र धेरै राम्रो फस्टक्लास हुन्छ । त्यो देखिन्छ पनि । बाबाले एक-एक बच्चालाई हेर्नुहुन्छ, यिनमा के कमी छ जसलाई निकाल्नुपर्छ । एक-एकको जाँच गर्नुहुन्छ । कमी त सबैका हुन्छन् । त्यसैले बाबाले सबैलाई हेरिरहनुहुन्छ । परिणाम हेरिरहनुहुन्छ । बाबाको त बच्चाहरूप्रति प्यार छ नि ! जान्नुहुन्छ– यिनमा यो कमजोरी छ, त्यसैले यसले त्यति उच्च पद पाउन सक्दैन । यदि कमी निस्किएनन् भने त धेरै कठिन हुन्छ । देख्ने बित्तिकै थाहा हुन्छ । यो त जान्नुहुन्छ– अझै समय बाँकी छ । एक-एकको जाँच गर्नुहुन्छ, बाबाको दृष्टि एक-एकका गुणहरू माथि पर्छ । सोध्नुहुन्छ– तिमीमा कुनै अवगुण त छैन ? बाबाका अगाडि त सबैले सत्य बताइदिन्छन् । कसै-कसैमा देह-अभिमान छ भने बताउँदैनन् । बाबा त भनिरहनुहुन्छ– आफैं जसले गर्छ ऊ देवता । भनेर गर्ने त्यो मनुष्य, जसले भनेर पनि गर्दैन... । बाबा भन्नुहुन्छ– जति पनि कमजोरीहरू छन्, यस जन्मका, ती सबै बाबाका अगाडि आफैं बताऊ । बाबाले त सबैलाई भन्नुहुन्छ– सर्जनका अगाडि कमजोरीहरू बताउनुपर्छ । शरीरको बिमारी होइन, भित्रको बिमारी बताउनुपर्छ । तिम्रो मनमा के-के आसुरी विचारहरू आउँछन् ? यसै विषयमा बाबाले सम्झाउनुहुन्छ । यस अवस्थामा तिमीले त्यति उच्च पद पाउन सक्दैनौ, जबसम्म अवगुण निक्लिदैन, अवगुणले त धेरै निन्दा गराउँछ । मनुष्यलाई शंका लाग्छ- भगवान्ले यिनलाई पढाउनुहुन्छ ! भगवान् त नाम-रूपबाट अलग हुनुहुन्छ, सर्वव्यापी हुनुहुन्छ, उहाँले कसरी यिनीहरूलाई पढाउनुहुन्छ, यिनको चालचलन कस्तो छ । यो त बाबाले जान्नुहुन्छ– तिम्रो गुण कस्तो फस्टक्लास हुनुपर्छ । अवगुण लुकाउँछौ त्यसैले त्यति तीर लाग्दैन । जति हुनसक्छ आफूभित्र जो अवगुण छ त्यसलाई निकाल्दै जाऊ । नोट गर, मभित्र यी-यी कमजोरीहरू छन्, त्यसैले मन भित्र-भित्रै खान्छ । घाटा पऱ्यो भने मन खान्छ । व्यापारीहरूले आफ्नो खाता दिनहुँ राख्छन्– आज कति फाइदा भयो, दिनदिनैको खाता हेर्छन् । यहाँ बाबाले पनि भन्नुहुन्छ– दिनहुँ आफ्नो चालचलन हेर । नत्रभने आफ्नो नोक्सान गर्नेछौ । बाबाको इज्जत (पत) गुमाउनेछौ । गुरुको निन्दा गराउनेले स्थान पाउँदैन । देह-अभिमानीले ठाउँ पाउँदैन । देही-अभिमानीले राम्रो स्थान प्राप्त गर्छन् । देही-अभिमानी बन्नको लागि नै सबैले पुरुषार्थ गर्छन् । दिन-प्रतिदिन सुध्रिदै जान्छन् । देह-अभिमानबाट जुन कर्म हुन्छ, त्यसलाई छुडाउँदै जानुपर्छ । देह-अभिमानबाट अवश्य पनि पाप हुन्छ, त्यसैले देही-अभिमानी बन । जन्मदैं कोही पनि राजा हुँदैन, यो त बुझ्न सक्छौ । देही-अभिमानी बन्नमा समय त लाग्छ नि । यो पनि तिमीले बुझ्दछौ, अहिले हामी फर्केर जानु

छ । बाबासँग बच्चाहरू आउँछन् । कोही ६ महिना पछि आउँछन्, कोही ८ महिना पछि आउँछन् । बाबाले हेर्नुहुन्छ– यति समयमा के उन्नति भएको छ ? दिन-प्रतिदिन केही सुध्रिरहन्छन् या दालमा केही कालो छ ? कसैले चल्दा-चल्दै पढाइ छोडिदिन्छन् । बाबा भन्नुहुन्छ– यो के हो, भगवान्ले तिमीलाई पढाउनुहुन्छ भगवान् भगवती बनाउन, यस्तो पढाई तिमीले छोडिदिन्छौ ! हेर, विश्वका परम पिता परमात्माले पढाउनुहुन्छ, त्यसमा गयल ! माया कति प्रबल छ । फस्टक्लास पढाइबाट तिम्रो मुख मोडिदिन्छ । धेरै यस्ता पनि छन् जो चल्दाचल्दै पढाइलाई लात मारिदिन्छन् । यो त तिमीले बुझ्दछौ– अहिले हाम्रो मुख स्वर्ग तिर र लात नर्कतिर छ । तिमी हौ संगमयुगी ब्राह्मण । यो पुरानो रावणको दुनियाँ हो । हामी शान्तिधाम हुँदै सुखधाम तिर जानेछौं । प्यारा बच्चाहरूले यही याद राख्नुपर्छ । समय धेरै कम छ, भोलि नै शरीर छुट्न सक्छ । बाबाको याद भएन भने फेरि अन्त्य काल... । बाबाले सम्झाउन त धेरै सम्झाउनुहुन्छ । यो सबै गुप्त कुरा हो । ज्ञान पनि गुप्त छ । यो पनि जानेका छौ– कल्प पहिला जसले जति पुरुषार्थ गरेको छ, त्यति गरिरहेको छ । ड्रामा अनुसार बाबाले पनि कल्प पहिला जस्तै सम्झाइरहनुहुन्छ, यसमा फरक पर्न सक्दैन । बाबालाई याद गरिरह्यौ भने तिम्रो विकर्म विनाश हुँदै जानेछ । सजाय खानु हुँदैन । बाबाका सामुन्ने बसेर सजाय खायौ भने बाबाले के भन्नुहोला ! तिमीले साक्षात्कार पनि गरेका छौ, त्यस समयमा माफी दिन सकिदैन । यिनीद्वारा बाबाले पढाउनुहुन्छ– त्यसैले यिनको नै साक्षात्कार हुनेछ । यिनीद्वारा त्यहाँ पनि सम्झाउनुहुनेछ– तिमीले यो-यो गऱ्यौ, फेरि त्यतिबेला धेरै रूनेछौ, चिल्लाउने छौ, अफसोच पनि गर्ने छौ । बिना साक्षात्कार सजाय दिन सकिदैन । भन्नुहुनेछ– तिमीलाई यति पढाउथें फेरि यस्तो-यस्तो काम गऱ्यौ । तिमीले पनि सम्झन्छौ– रावणको मतमा मैले कति पाप गरेको रहेछु । पूज्यबाट पुजारी बनेका छौ । बाबालाई सर्वव्यापी भन्दै आयौ । यो त पहिलो नम्बरको अपमान हो । यसको हिसाब-किताब पनि धेरै छ । बाबाले गुनासो गर्नुहुन्छ, तिमीले आफूलाई कसरी थप्पड हान्यौ । भारतवासी नै कति गिरेका छन् । बाबा आएर सम्झाउनुहुन्छ । अहिले तिमीलाई कति ज्ञान मिलेको छ । त्यो पनि नम्बरवार सम्झन्छन्, ड्रामा अनुसार । पहिला पनि यस्तै यतिबेलासम्मको क्लासको परिणाम थियो । बाबाले बताउन त सही बताउनुहुन्छ नि । बच्चाहरूले आफ्नो उन्नति गरिरहेका छन् । माया यस्तो छ जसले देही-अभिमानी रहनै दिदैन । यही कठिन विषय हो । आफूलाई आत्मा सम्झेर बाबालाई याद गऱ्यौ भने पाप भस्म हुन्छ । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवम् गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) देह-अभिमानमा आएपछि अवश्य पनि पाप हुन्छ, देह-अभिमानीलाई स्थान मिल्न सक्दैन, त्यसैले देही-अभिमानी बन्ने पूरा पुरुषार्थ गर्नुपर्छ । कुनै पनि कर्म बाबालाई निन्दा गराउने नहोस् ।

२) भित्रका बिमारीहरू बाबालाई सत्य सत्य बताउनु छ, अवगुण लुकाउनु हुँदैन । आफ्नो जाँच गर्नुपर्छ– आफूसँग के के अवगुण छन् ? पढाइबाट स्वयम्लाई गुणवान् बनाउनु छ ।

वरदानः– ज्ञानस्वरूप बनेर सबै व्यर्थका प्रश्नहरूलाई यज्ञमा स्वाहा गर्नेवाला निर्विघ्न भव

जब कुनै विघ्न आउँछ अनि "के, किन" का अनेक प्रश्नमा जान्छौ, प्रश्नचित्त बन्नु अर्थात् दुःखी (परेशान) हुनु । ज्ञान स्वरूप बनेर यज्ञमा सबै व्यर्थ प्रश्नहरूलाई स्वाहा गरिदियौ भने आफ्नो समय बच्दछ र अरूको पनि समय बच्दछ । यसबाट सहजै निर्विघ्न बन्नेछौ । निश्चय र विजय जन्मसिद्ध अधिकार हो– यो शानमा रह्यौ भने कहिल्यै दुःखी हुनेछैनौ ।

स्लोगनः– सदा उत्साहमा रहनु र अरूलाई उत्साह दिलाउनु– यही तिम्रो कर्तव्य हो ।